

The Cycling Dutchman

Onverwacht, oneindig en een onwijze krachtsinspanning

Datum: **01-12-2015** | Dag: **91** | Km stand: **8.376 km** | Land: **Oezbekistan**

Afgelopen weken:

Vorige keer zat ik in Georgië en typte ik over de zware strijd die ik voerde tegen buikgriep. Na Georgië fietste ik via de oude Sovjet industrie stad Roestavi naar Azerbeidzjan om daar in Baku tot stilstand te komen, een mooie maar erg dure stad. Na een klapband - waar ik voor wegdook omdat ik dacht beschoten te worden - kwam ik aan bij een hostel: doorweekt, moe en toe aan een warme douche. Ik had gepland de ferry naar Turkmenbashi in Turkmenistan te nemen, maar dat bleek te westers gedacht... Samengevat: 'de ferry kan een van de komende 5 dagen komen, hij vertrekt als hij vol is binnen 5 dagen en kan er dan 2 tot 7 dagen over doen, als hij al vaart'. Ik besloot te gaan vliegen en wel naar Kazachstan, andere opties had ik eigenlijk ook niet. Ik stapte dus het vliegtuig in met een fiets met lekke banden en op de gesponsorde nieuwe band van een fietswinkel in Baku had ik mijn beide bandenlichters gebroken... Gelukkig ontmoette ik op Aktau Airport twee Nederlanders die in Aktau wonen! Een half uur later zat ik met een biertje in een gigantische villa aan de Kaspische zee (eigenlijk een meer!). Daar kon ik me mentaal opladen voor wat het echte avontuur op de Steppe zou gaan worden, weet ik nu...Ik moest van Aktau (Kazachstan) naar China in 14 dagen, want anders verliep mijn inreisvisum. Ruim 100 km per dag, even doorbijten maar, naar mijn idee, absoluut niet onmogelijk. Binnen 30 minuten bevond ik me op de eindeloze Steppe van Kazachstan. Ik keek mijn ogen uit! Ik kende het alleen van plaatjes en genoot van de rust, de kamelen en de goede wegen. Wind mee, 150 km op een dag en om 15:00 al stoppen: China halen werd een eitje! Helaas... Dit alles veranderde toen de wind, die berucht is en

ijs- en ijskoud, vanaf de andere kant kwam. Ik haalde maximaal 50 km op een dag, kreeg veel regen en natte sneeuw over me heen en fietste me helemaal leeg! Soms kon ik mijn tent niet eens opzetten en moest ik in rioolbuizen of kuilen slapen. Wegen veranderden in zand- en modderpaden en 'Wanxaha' (mini-markets) vond ik maar om de 200 km. Dit leidde er toe dat ik net (niet) uitkwam met eten! Enkele noodzakjes soep werden gebruikt om op te warmen. De zware omstandigheden, samen met de eerder nog zo heerlijke rust en kalmte, maakten het al snel een mentale strijd. Op dag 5 en 6 op de Steppe bereikte ik een dieptepunt: de allerergste weg ooit, richting de Oezbeekse grens. Een Australiër (de enige andere gek op een fiets in heel Kazachstan op dat tijdstip) had mij al getipt over deze weg. Hij zei na een vriendelijke en stevige handdruk: 'If you have headwind or rain on that road, wait it out, impossible'. 86 km modder en volle tegenwind hielden mij 2 dagen bezig. Motto was vooral: Niks is onmogelijk! Aan de grens naar Oezbekistan mocht ik alles binnenstebuiten keren. Alle tassen, zakjes en bakjes moesten open. De grensbeambten wilden de foto's en video's op mijn telefoon en camera zien en waren erg gefocust op porno en narcotica. Die Australiër had mij hier ook op gewezen; gelukkig vond men de berg eerste hulp antibiotica die opgerold in mijn tent zat niet! Na 2 uur kon ik eindelijk rillend van de kou en het stilstaan op de grens een warm wegrestaurant in voor een kop thee. Mijn tenen voelde ik al enkele dagen niet meer. Uiteraard wist ik toen nog niet dat frostbite ook bij relatief hoge temperaturen (maar met wel een zeer grote windchill factor) kon optreden... Vol energie vanwege het grote aantal kampeermogelijkheden, de kampvuren en de prachtige maar soms ijskoude nachten ging ik door richting Nukus, Oezbekistan.

Hier zou ik internet, banken en hotels vinden! Na 10 dagen non stop vechten op de Steppe was ik hier echt aan toe. Ik ontving geen enkel bericht (mobiel bereik was er simpelweg niet) en de enige dollars die ik had waren omgewisseld in Sum - en die raakten langzaam op. Gelukkig vond ik vlak voor Nukus 'Las Vegas Oezbekistan,' zoals de jongen achter de bar het noemde. Alles was er, zelfs een 3D bioscoop!! Ik kon op internet, wisselde Euro's naar meer Sum, kocht een kilo rijst + pasta en kreeg een pot warme thee! Opluchting! Nu kon ik door van West naar Oost Oezbekistan, op naar Samarkant en Tashkent. Weg van die Steppe woestijn en door naar China! Niet erg ver voor China zit ik nu bij te komen. Gisteren heb ik een persoonlijk record neergezet door 310 km te fietsen, van Samarkant in 1 dag naar Tashkent! Helaas heeft deze monsterafstand niet kunnen

voorkomen dat ik China niet meer haal. Jammer, maar misschien ook wel beter: ik kamp momenteel met gevoelloze tenen en de wintermaanden zijn in deze gebieden al aangebroken...

Volgende land en uitdagingen: **Nepal**

Nog te gaan: **46.624 km**

'Check mate', winter uitzitten of doorfietsen? Vele opties zijn overwogen en de afgelopen 2 weken probeer ik te accepteren dat ik dus niet recht over de Himalaya zal fietsen. Dat is simpelweg onmogelijk door extreme omstandigheden, afgesloten passen en problematiek omtrent visa. De China route is nu dus niet realistisch; ook een route via Tajikistan en Kirgizië is volgens mijn BZ reisadvies-app geen optie, vanwege de gevaarlijke situaties daar (landmijnen en extremisme). Daarom heb ik besloten richting Kathmandu (Nepal) te gaan vliegen om daar mijn route te hervatten. Ingewikkeld is dit wel, in meerdere landen zal ik tijdens het overstappen de transferruimte niet eens mogen verlaten. Ik probeer nu alles rond te krijgen, stiekem nog wel een beetje sip omdat ik toch uitkeek naar China, maar we gaan gewoon door vanaf Nepal!

'It's not about how big the problem is, it's about how you solve it!'

Rick Creemers | Steppe | Kazachstan

Volg mij www.thecyclingdutchman.com
of klik op het fiets symbol hiernaast!

